

вищестоящих нормативно-правових актів, прийнятих у централізованому порядку. Але водночас ці акти відіграють значну роль у правовому регулюванні праці авіаційного персоналу цивільної авіації.

Література

1. Момоток О. М. Локальні нормативно-правові акти та їх місце в системі джерел трудового права / О. М. Момоток, А. В. Шелдагаєва // Теорія та практика державного управління і місцевого самоврядування. – 2013. – № 2 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Ttpdu_2013_2_10.

2. Шулипа М. Ю. Дія локальних нормативно-правових актів, що містять норми трудового права / М. Ю. Шулипа // Актуальні проблеми держави і права. – 2011. – Вип. 57. – С. 305–310.

3. Венедиктов В. С. Трудовое право Украины (Общая часть) / В. С. Венедиктов. – Х.: НУВД, 2004. – 187 с.

УДК 347.822.4(043.2)

Андрієвський В. С., студент,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Білоусов В. М., старший викладач

ЗАГАЛЬНІ ВЛАСТИВОСТІ СТРАХУВАННЯ ВАНТАЖІВ, ПАСАЖИРІВ І БАГАЖУ

Страхування вантажів відноситься до галузі «страхування майна», і тому правові норми страхового законодавства, що визначають права, обов'язки і відповідальність суб'єктів страхування майна, транспортних засобів, поширюються і на страхування вантажів.

За своєю сутністю страхування вантажів передбачає зобов'язання страховика забезпечити здійснення виплати страхувальнику згідно з умовами договору в разі настання страхової події, що спричиняє йому збитки.

Об'єктом страхування за таким договором виступають майнові інтереси фізичної чи юридичної особи, що є власником, користувачем чи розпорядником вантажу, внаслідок ушкодження, знищення, зникнення безвісти вантажу за будь-якого способу його транспортування.

Страхувальником може бути фізична чи юридична особа, котра є власником вантажу та має в ньому страховий інтерес. Страховиком виступає лише страхова компанія (юридична особа), що має відповідну ліцензію Управління ліцензування страхової діяльності Департаменту фінансових установ та ринків при Міністерстві фінансів України на право

здійснення даного виду страхування згідно з її установчими документами.

Предметами страхування вантажів завжди є конкретні матеріальні цінності (блага) з числа представлених вище в класифікаційних групах вантажів та інші цінності, передбачені правилами страхування того або іншого страховика [1].

Термін дії договору страхування вантажів установлюється за згодою страхувальника і страховика.

Перевезення вантажів є важливою складовою сучасної економіки та прибутковим бізнесом. Але він пов'язаний з великим ризиком фінансових втрат.

Договір страхування забезпечить відшкодування збитків, завданих внаслідок пошкодження або втрати вантажу та багажу під час перевезення.

Страхування вантажів у світовій практиці називають - карго. Страхування вантажів, що перевозяться автотранспортом визначають, як автокарго.

Відповідно до статті 927 Цивільного кодексу України страхування вантажів, пасажирів і багажу проводиться відповідно до закону, тобто дана норма має відсильний характер [1].

В Законі України «Про страхування» встановлюються дві форми страхування: добровільне та обов'язкове. Щодо зобов'язань із перевезень вантажів, пасажирів і багажу, то об'єктами добровільного страхування можуть бути: 1) страхування залізничного транспорту; 2) страхування наземного транспорту; 3) страхування повітряного транспорту; 4) страхування водного транспорту (морського внутрішнього та інших видів водного транспорту); 5) страхування вантажів та багажу (вантажобагажу); 6) страхування цивільної відповідальності власників наземного транспорту (включаючи відповідальність перевізника); 7) страхування відповідальності власників повітряного транспорту (включаючи відповідальність перевізника; 8) страхування відповідальності перед третіми особами [3].

В Україні також передбачаються, в сфері зобов'язань із перевезень, наступні види обов'язкового страхування: 1) особисте страхування від нещасних випадків на транспорті; 2) авіаційне страхування цивільної авіації; 3) страхування відповідальності морського перевізника та виконавця робіт, пов'язаних із обслуговуванням морського транспорту, щодо відшкодування збитків, завданих пасажиром, багажу, пошти, вантажу, іншим користувачам морського транспорту та третім особам; 4) страхування цивільної відповідальності власників транспортних засобів; 5) страхування засобів водного транспорту; 6) страхування відповідальності суб'єктів перевезення небезпечних вантажів на випадок настання негативних наслідків при перевезенні небезпечних вантажів;

7) страхування відповідальності морського судновласника [3].

Правове регулювання страхування об'єктів зобов'язань із перевезення здійснюється за Повітряним кодексом України і встановлює обов'язкове страхування здійснюється повітряним перевізником щодо членів екіпажу і авіаційного персоналу, які перебувають на борту повітряного судна, власних, орендованих та переданих їм в експлуатацію повітряних суден, а також своєї відповідальності щодо відшкодування збитків, заподіяних пасажиром, багажу, пошті, вантажу, прийнятим для перевезення; інших користувачів повітряного транспорту [2, с. 124].

При цьому, обов'язкове страхування здійснюється страховиками, які є членами Авіаційного страхового бюро. Відносно добровільного страхування, то воно можливе за бажанням пасажирів чи іншого користувача повітряного транспорту шляхом укладення відповідного договору.

З метою відшкодування шкоди потерпілим від авіаційної події, стихійного лиха і стимулювання профілактичної діяльності авіації України створюється страховий фонд безпеки авіації.

Література

1. Цивільний кодекс України від 16.01.2003 № 435-VI (зі змінами від 11.06.2016) // Відомості Верховної Ради України: офіційне видання від 03.10.2003 р. – № 40.

2. Повітряний кодекс України від 19.05.2011 № 3393-VI (зі змінами від 28.12.2015) // Відомості Верховної Ради України: офіційне видання від 09.12.2011 р. – № 48.

3. Про страхування: Закон України від 07.03.1996 № 85/96-ВР (зі змінами від 01.04.2016) // Відомості Верховної Ради України: офіційне видання від 30.04.1996 р. – № 18.

УДК 347.453.6:347.823.3(043.2)

Білоконна І. О., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Білоусов В. М., старший викладач

ДОГОВІР НАЙМУ ПОВІТРЯНОГО СУДНА

Становлення інституту найму транспортних засобів є неможливим без належної правової бази. Відносини найму окремих видів транспортних засобів урегульовані багатьма нормативно-правовими актами. Найм окремих видів транспортних засобів (повітряні судна, морські судна тощо) потребує спеціального правового регулювання, враховуючи специфіку